

Sygn. akt. IV Ka 79/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Kropiewnicka

Sędziowie SSO Robert Zdych

SSR del. do SO Sławomir Pałka (spr.)

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale E. O. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2013r. sprawy

1. **R. K. (1)** oskarżonego z art. 278 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

2. **M. T. (1)** oskarżonego art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia Data sygn. akt II K 234/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **obniża orzeczoną w punkcie V części dyspozytywnej tegoż wyroku karę łączną pozbawienia wolności w stosunku do R. K. (1) do 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;**

b) **uchyla orzeczenie zawarte w punkcie VII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 79/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2012 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu, w sprawie II K 234/12:

- uznał oskarżonego R. K. (1) za winnego tego, że w okresie od 20 lipca 2010 r. do 6 sierpnia 2012 r. we W., przy ul. (...), w będącym w trakcie budowy domu, działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, co do której postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone, dokonał kradzieży przedmiotów szczegółowo opisanych przez Sąd Rejonowy o łącznej wartości 91.137,40 zł, czym działał na szkodę A. G. i P. G., tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk i za to wymierzył oskarżonemu karę jednego roku pozbawienia wolności (pkt I);

- uniewinnił oskarżonego R. K. (1) od zarzutu zniszczenia w czasie i miejscu wyżej wskazanych przedmiotów opisanych szczegółowo przez Sąd Rejonowy o łącznej wartości 15.000 zł na szkodę w/w pokrzywdzonych (pkt II);

- uznał oskarżonego R. K. (1) za winnego tego, że w dniu 6 sierpnia 2012 r. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia przewodów elektrycznych o łącznej wartości 4.982,50 zł, jednakże czynu tego nie dokonał z uwagi na interwencję policji, czym działał na szkodę w/w pokrzywdzonych, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i za to wymierzył oskarżonemu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności (pkt III);

- uznał oskarżonego R. K. (1) za winnego tego, że pomiędzy 6 a 7 lipca 2010 r., przy ul. (...) we W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia z terenu budowy kabli elektrycznych o wartości 11.000 zł na szkodę (...) S.A., tj. przestępstwa z art. 278 § 1 kk i za to wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt IV);

- wymierzone kary Sąd pierwszej instancji połączył i wymierzył R. K. (1) karę łączną dwóch lat pozbawienia wolności (pkt V);

- na podstawie art. 46 §1 kk nałożył na oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia w części szkody poprzez zapłacenie na rzecz (...) S.A. kwoty 5.500 zł (pkt VII);

- uznał oskarżonego M. T. (1) za winnego tego, że w okresie od 20 lipca 2012 r. do 6 sierpnia 2012 r. we W. udzielił pomocy R. K. (1) i innej osobie, co do której postępowanie prawomocnie zakończono, do ukrycia rzeczy pochodzących z kradzieży z domu przy ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 kwietnia 2009 r. (sygn. akt III K 383/08) na karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 2 kk, którą odbył częściowo w okresie od 22 października 2008 r. do 16 marca 2010 r., tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to wymierzył mu karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI);

- zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych i nie wymierzył im opłaty (pkt VIII).

Apelację od tego wyroku wywiódł Prokurator Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Fabrycznej, który zaskarżył orzeczenie na niekorzyść oskarżonego R. K. (1) w zakresie wyżej opisanym jako pkt I i pkt II oraz na niekorzyść oskarżonego M. T. (1) w całości. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, a przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku w pkt I, polegający na błędnym przyjęciu, że zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na przypisanie R. K. (1) sprawstwa co do czynu z art. 278 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że czyn ten stanowi występki z art. 279 § 1 kk. Ponadto zarzucił Sądowi pierwszej instancji błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, a przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku w pkt II, polegający na błędnym przyjęciu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności faktyczne nie są wystarczające do przypisania oskarżonemu R. K. (1) popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa ocena prowadzi do wniosku przeciwnego. Podniósł również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia, a przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego M. T. (1), polegający na błędnym przyjęciu, że zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na przypisanie wymienionemu oskarżonemu sprawstwa co do czynu z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że czyn ten stanowi występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. Podnosząc powyższe Prokurator zażądał uchylecia zaskarżonego wyroku w stosunku do R. K. (1) w zakresie pkt I i II oraz w stosunku do M. T. (1) i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora była niezasadna.

Sąd Rejonowy procedował w niniejszej sprawie po uprzednim uchyleniu wyroku z dnia 6 października 2011 r. (sygn. akt II K 1750/10) wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 9 lutego 2012 r. (sygn. akt IV Ka 1129/11). Sąd pierwszej instancji wykonał wskazania sądu odwoławczego i przeprowadził pełne i wyczerpujące postępowanie dowodowe. Żaden z dostępnych dowodów nie został pominięty i brak przesłanek do przyjęcia, że w sprawie dostępne są jeszcze jakieś inne, nieznanne do tej pory dowody, które winny być uwzględnione przy orzekaniu w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy dokonał własnej oceny przeprowadzonych dowodów, ocena ta mieściła się w granicach określonych w art. 7 kpk i podlega ochronie tego artykułu. Skarżący nie wykazał, iżby rozumowanie Sądu pierwszej instancji wykazywało luki, nieścisłości, braki w zakresie logicznego powiązania faktów. Wnioskowanie Sądu Rejonowego uwzględniało wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie miał więc podstaw, aby podważyć wersję zdarzeń ustalonej przez Sąd pierwszej instancji.

Odnośnie zarzutu dotyczącego niezasadnego przypisania oskarżonemu R. K. (1) w pkt I części dyspozytywnej wyroku przestępstwa z art. 278 § 1 kk, Sąd Okręgowy podziela ocenę Sądu Rejonowego, że zebrane, przeprowadzone w toku rozprawy i należycie ocenione dowody nie pozwalają na konkluzję, jakoby oskarżony R. K. (1) dopuścił się przestępstwa kradzieży z włamaniem. Oskarżony, jak i świadek M. S. (1) konsekwentnie, od samego początku postępowania, twierdzili, że weszli do budynku, z którego dokonali kradzieży przez drzwi frontowe, które nie były zamknięte na zamek. Nie udało się wykazać oskarżycielowi, że było inaczej, tj. że wkroczenie do miejsca kradzieży poprzedzone zostało pokonaniem zabezpieczenia. Nie ulega wątpliwości, że słuszna jest zaprezentowana w apelacji wykładnia przepisu art. 279 § 1 kk i Sąd Okręgowy taką ocenę normy tego przepisu podziela. Wejście na teren zamkniętego od zewnątrz pomieszczenia np. przez wybitcie szyby w oknie, a następnie otwarcie od wewnątrz zamka w drzwiach wejściowych z zamiarem, aby tą drogą wynosić kradzione przedmioty, spełnia znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk. Ta konkluzja jednak nie ma wpływu na przyjęcie, że Sąd Rejonowy słusznie w warunkach niniejszej sprawy w zachowaniu oskarżonego R. K. (1) nie dopatrywał się znamion tego występkę, a jedynie znamiona kradzieży z art. 278 § 1 kk. Sąd pierwszej instancji miał podstawy do przyjęcia, że brak dowodów na to, że w chwili, gdy oskarżony R. K. (1) po raz pierwszy wszedł do budynku przy ul. (...) we W. w celu kradzieży, zamek do drzwi wejściowych nie był zamknięty. Wprawdzie pokrzywdzeni konsekwentnie wskazywali, że drzwi do budynku były zamknięte (k. 5, 488, 683, 748-749), jednak nie wystarcza to dla przypisania oskarżonemu R. K. (1), że to on lub osoba z nim współdziałająca zamek do drzwi otworzył, tym samym wypełniając kluczowe znamię art. 279 § 1 kk. Pokrzywdzona ostatni raz w budynku była około 20 lipca 2010 r., zaś kradzież ujawniono 6 sierpnia 2010 r. W tym czasie na teren posesji mogli wchodzić różni ludzie, nie tylko oskarżony. Dodatkowo na miejscu zdarzenia przy wybitych oknach nie stwierdzono odcisków palców oskarżonego R. K. (1). Ciąg poszlak, wskazujący na R. K. (1) jako sprawcę kradzieży z włamaniem jest więc zbyt wątki, aby na jego podstawie przypisać mu tego rodzaju czyn: składa się tylko z zeznań pokrzywdzonych, że zamknęli dom i faktu, że oskarżony przyznał się do kradzieży na terenie budynku (ale nie do kradzieży z włamaniem). Reasumując należy podkreślić, że Sąd Rejonowy, dysponując zgromadzonymi w sprawie dowodami, słusznie uznał, że zachowanie oskarżonego wypełniało znamiona art. 278 § 1 kk. Zarzuty zaś prokuratora w tym zakresie są niezasadnione.

Podobnie należało ocenić zarzuty odnośnie uniewinnienia oskarżonego R. K. (1) od popełnienia przestępstwa z art. 288 § 1 kk. Sąd Rejonowy w przekonujący sposób wyjaśnił, dlaczego nie jest możliwe przypisanie oskarżonemu tego czynu. Sąd Okręgowy podziela tę ocenę. Po pierwsze, jak wskazano wyżej, w okresie od około 20 lipca 2010 r. do 6 sierpnia 2010 r. na teren posesji pokrzywdzonych dostęp mieć mogły różne poza oskarżonym osoby. Po drugie, oskarżony konsekwentnie nie przyznawał się, iżby cokolwiek, choćby nieumyślnie uszkodził na miejscu kradzieży; tak samo zeznawał świadek M. S.. Po trzecie, sama pokrzywdzona zeznała, że pewne rzeczy mogły zostać uszkodzone nieumyślnie, nie precyzując, przez kogo. Po czwarte, na miejscu zdarzenia składowane były sprzęty z trzech zlikwidowanych kin. Zdjęcia znajdujące się w aktach sprawy (k.66-70) wskazują, że na miejscu panował duży nieporządek i nie chodzi tu o ewentualny bałagan spowodowany przez sprawców kradzieży. Niewykluczone więc, że część rzeczy była uszkodzona jeszcze zanim którykolwiek ze sprawców kradzieży wszedł do budynku przy ul. (...) we W.. Sąd Rejonowy miał więc powody dla przyjęcia, że nie została obalona linia obrony oskarżonego R. K. (1), który twierdził, że nie uszkodził żadnej z rzeczy znajdujących się na posesji pokrzywdzonych. Prokurator nie przedstawił żadnego nowego dowodu przemawiającego za przeciwnym ustaleniem, a zarzut sprowadza się do polemiki

z prawidłowymi konkluzjami Sadu Rejonowego. Teza prokuratora, sprowadzająca się do utożsamienia sprawców kradzieży ze sprawcami zniszczenia mienia na miejscu kradzieży, ma w sobie – co do zasady - wiele racjonalności i może stanowić punkt wyjścia do przeprowadzenia dowodu winy. Reguły dowodzenia w procesie karnym wymagają jednak, aby rozsądna interpretacja zdarzeń opierała się na dowodach, a nie tylko na domysłach, choćby niesprzecznych z zasadami doświadczenia życiowego.

Analogicznie odnieść należało się do zarzutu wobec rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego M. T. (1). Również w tym zakresie apelacja prokuratorska była nieuzasadniona. Sąd Rejonowy, opierając się na konsekwentnych wyjaśnieniach oskarżonego oraz oskarżonego R. K. (1) a także na zeznaniach M.S., miał uzasadnione podstawy do przyjęcia, że oskarżony M. T. (1) swoim zamiarem nie obejmował udziału w przestępstwie oskarżonego R. K. (1) i świadka M. S. (1). M. T. nigdy nie przyznał się do uczestnictwa w kradzieży i do pomagania w tym zakresie pozostałym osobom. R. K. i M.S. również odnośnie udziału M. T. relacjonowali, że prosili tylko M. T. o podwiezienie, nie wtajemniczając go w swoje plany. Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżony M. T. (1) zorientował się, że uczestniczy w kryminalnym przedsięwzięciu dopiero, gdy oskarżeni znieśli zabrane pokrzywdzonym sprzęty i załadowali jej do jego samochodu. Co więcej – M. T. zaakceptował ten stan rzeczy i dalej świadczył pomoc R. K. i M.S. przy przewiezieniu i ukryciu skradzionych przedmiotów. W ocenie Sądu Okręgowego dostępne dowody pozwalają jedynie na taką konkluzję odnośnie zachowania oskarżonego M. T. (1). Trafnie Sąd Rejonowy wskazał, że oskarżony ten nie tylko nie udzielił pomocy do kradzieży z włamaniem, bo do takiego przestępstwa nie doszło, ale również, że jego zachowanie wypełniało znamiona z art. 291 § 1 kk, nie zaś z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk. W ocenie Sądu Okręgowego taka zmiana opisu czynu i jego kwalifikacji jest dopuszczalna i w warunkach niniejszej sprawy nie powoduje wyjścia poza granice oskarżenia (por. np. postanowienie SN z dnia 25 października 2012 r., IV KK 87/12, LEX nr 1226759).

Niezależnie od tego, że apelacja prokuratora była nieuzasadniona, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w sposób wskazany w pkt I części dyspozytywnej swojego orzeczenia.

Wyrok Sądu Rejonowego z dnia 30 października 2012 r. jest drugim orzeczeniem w niniejszej sprawie. Poprzedni wyrok Sądu pierwszej instancji zapadł w dniu 6 października 2011 r. (sygn. akt II K 1750/10) i został wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 9 lutego 2012 r. (sygn. akt IV Ka 1129/11) uchylony – na skutek apelacji wniesionych wyłącznie na korzyść oskarżonych przez R. K. (1) i obrońcę oskarżonego M. T. (1). Uchylonym wyrokiem Sądu Rejonowego wymierzono oskarżonemu karę łączną za przypisane mu przestępstwa w wymiarze jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, nie orzekając jednocześnie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych (k. 543-545). Tymczasem wyrokiem wydanym w niniejszej sprawie w dniu 30 października 2012 r., którego dotyczy apelacja prokuratora, Sąd pierwszej instancji orzekł karę łączną wobec R. K. (1) w wymiarze dwóch lat pozbawienia wolności (pkt V części dyspozytywnej) i dodatkowo nałożył na niego obowiązek częściowego naprawienia szkody na rzecz jednego z pokrzywdzonych (pkt VII).

Zgodnie z art. 443 kpk w razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wolno w dalszym postępowaniu wydać orzeczenie surowsze niż uchylone tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego albo na korzyść oskarżonego w warunkach określonych w art. 434 § 3 lub 4.

Orzekając wobec R. K. (1) karę łączną pozbawienia wolności surowszą niż orzeczona w poprzednim wyroku, uchylonym na skutek apelacji wniesionych wyłącznie na korzyść oskarżonych oraz orzekając środek karny z ar. 46 § 1 kk, który nie był poprzednio orzeczony, Sąd pierwszej instancji rażąco uchybił normie art. 443 kpk. W ocenie Sądu Okręgowego powyższa okoliczność skutkuje rażącą niesprawiedliwością orzeczenia wobec oskarżonego R. K. (1). Niezbędna jest więc, po myśli art. 440 kpk w zw. z art. 434 § 2 kpk, zmiana zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego R. K. (1) w takim zakresie, aby prawomocne orzeczenie wobec niego nie naruszało art. 443 kpk. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt I części dyspozytywnej wyroku, uznając, że zmienione wobec oskarżonego R. K. rozstrzygnięcie o karze i środkach karnych czyni zadość zarówno zasadom określonym w Rozdziale VI Kodeksu karnego, jak i regule ne peius. Z kolei omówione wcześniej względy skutkowały utrzymaniem w mocy orzeczenia w pozostałym zakresie (pkt II).

Z uwagi na sytuację materialną obydwu oskarżonych, Sąd nie obciążył ich kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze (pkt III).